

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: N. D. V., nar. X,
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupený Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem
se sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. OAM-459/BA-BA01-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. OAM-459/BA-BA01-HA06-2024, kterým žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle §12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „ZoA“) neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Obsah žaloby

2. Podle žalobce porušil žalovaný § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť „zejména“ nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, a došlo tedy k jednostrannému a nesprávnému zhodnocení věci. Jedná se především o posouzení žádosti žalobce z hlediska § 14 ZoA, tedy možnosti udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů. Žalobce uvedl, že žije na území ČR již 16 let a po většinu této doby disponoval řádnými pobytovými oprávněními. Nikdy se nedostal do konfliktu se zákonem, nikdy nebyl trestně stíhán ani dokonce přestupkově postižen, a to ani za svého předchozího pobytu ve Vietnamu, vždy žil řádným životem, a tudíž nepředstavuje žádné ohrožení pro bezpečnost, veřejný pořádek či veřejné zdraví v ČR.
3. Za účelem možnosti pobývat v ČR a získání peněžních prostředků se žalobce zbavil veškerého vlastnictví ve Vietnamu, zde nemá žádný majetek. V případě návratu tam žalobce nemá zajištěné žádné bydlení. Jeho možnosti na uplatnění na trhu práce ve Vietnamu je podstatně snižené, a to do určité míry i vzhledem k jeho vyššímu věku. Bez specifické kvalifikace nemá téměř žádnou možnost uplatnění ve Vietnamu po téměř 16 letech strávených v ČR. Ve Vietnamu nemá nárok na žádné sociální zabezpečení – důchodové zabezpečení, zdravotní péči, jednoznačně by se ocitl v pozici nezaopatřené osoby. Žalobce trpí zdravotními obtížemi, hypertenzí, hemeroidy a bolestmi zad (viz příloha – lékařská zpráva ze dne 29. 4. 2024 pořízená v ZZC Balková). K podrobnější diagnóze by mělo být provedeno další lékařské vyšetření, ovšem ve Vietnamu nemá žádný nárok na bezplatnou lékařskou péči. Žalobce má na území ČR vytvořeno rozsáhlé sociální zázemí, mnoho přátel ve vietnamské komunitě a i mimo ni. Žalobce bydlí u paní T. T. T., nar. X, s trvalým pobytem na území České republiky, tato se zavázala poskytovat mu ubytování a finanční zabezpečení. Žalobce má sice dosud manželku žijící ve Vietnamu, s touto se nestýká a žije odloučeně, neboť ve Vietnamu nebyl již mnoho let. Manželka podala žádost o rozvod, ke které se žalobce připojil a lze očekávat rozhodnutí v nejbližší době, manželka již má novou rodinu. Má jednu zletilou a jednu nezletilou dceru, se kterými se nestýká.

Vyjádření žalovaného

4. Podle žalovaného námitky žalobce neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či ZoA. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí a vyhodnotil i okolnosti žalobcem uvedené v rámci správního řízení. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žalobcovy žádosti je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť momentálně nemá pobytové povolení. Do Vietnamu se vracet nechce, protože nemá finanční prostředky na léčbu a nemá tam žádné zázemí.
5. K námitkám týkajícím se obecného nesouhlasu s napadeným rozhodnutím žalovaný uvedl, že v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by provedené dokazování bylo nedostatečné a skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, neměl oporu ve spise. Žalovaný provedl dokazování podrobně, úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu tak, jak stanoví zákon. V napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč není žalobci možné udělit mezinárodní ochranu. Bylo na žalobci, kterého tížila povinnost tvrzení, aby během

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 4. 2024 uvedl důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Při několika pohovorech mu bylo umožněno, aby uvedl další skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v potaz během posuzování jeho žádosti, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily.

6. Skutečnost, že žalobce nemá ve Vietnamu nárok na bezplatnou zdravotní péči, není důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany, což vyplývá z rozsudku NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005-68, či ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69.

Posouzení věci

7. Soud ve věci rozhodl bez jednání. Žádný z účastníků se na výzvu soudu, aby sdělil, zda s tímto postupem souhlasí, nevyjádřil ani ve stanovené lhůtě, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku. Proto se v souladu s § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s. má za to, že s tímto postupem souhlasí. Sám soud neshledal důvod ke konání jednání ve věci. Dokazování nebylo potřeba provádět. Listiny, na které žalobce odkazuje v žalobě (lékařská zpráva ze ZZC Balková a příslib ubytování u paní T. T. A.) jsou založeny ve správním spise, jehož obsahem se dokazování neprovádí.
8. Žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
10. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal dne 31. 3. 2024 v ZZC Balková. V něm byl zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 30. 3. 2024, č. j. KRPP-47533-7/ČJ-2024-030022, za účelem správního vyhoštění. Žalobce byl totiž dne 30. 3. 2024 kontrolován policií, přičemž bylo zjištěno, že mu již dne 15. 12. 2021 bylo uloženo správní vyhoštění, na jehož základě byl povinen do 26. 2. 2022 z území ČR vycestovat, což neučinil.
11. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 5. 4. 2024 žalobce uvedl, že je bez náboženského přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní, z Vietnamu vycestoval 11. 9. 2008 letecky do ČR za účelem podnikání, od té doby zde pobývá, ve Vietnamu byl naposledy na přelomu let 2018 a 2019. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že jej trápí vysoký tlak, na který bere léky; kromě toho trpí hemeroidy a bolí jej záda. Jako důvod k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl právě svá onemocnění. Chtěl by zůstat v ČR, aby se vyléčil. Nikoho ve Vietnamu nemá, nemůže tam na nikoho spoléhat. Není tam nikdo, kdo by o něj pečoval.
12. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce kromě jiného uvedl, že ve vlasti neměl žádné potíže při svém odjezdu ani předtím, nebyl tam trestně stíhán, v případě návratu mu tam nehrozí žádné mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení či trest ani jiné vážné nebezpečí. V ČR by chtěl zůstat, aby si nechal vyléčit své nemoci, které jej momentálně stresují, protože ve Vietnamu na to nemá peníze, ani nikoho, kdo by se tam o něj staral. O mezinárodní ochranu žádá až nyní, protože dosud nevěděl, jak na to. Je si však vědom, že v ČR pobýval nelegálně. Moc by si přál zde zůstat, je zde již zvyklý, je spokojen jak se životním prostředím, tak s morální stránkou, má tu spoustu přátel.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

13. Z lékařské zprávy o vstupní prohlídce žalobce v ZZC Balková se podává, že žalobce trpí hypertenzí, je však medikován. Výsledek ostatních vyšetření je normální.
14. V napadeném rozhodnutí žalovaný posoudil žalobcovu žádost podle podmínek pro udělení azylu i doplňkové ochrany. Uzavřel, že v žalobcově věci nejsou dány žádné azylové důvody, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany, což jednotlivě zdůvodnil. Pokud jde o možnost udělení národního humanitárního azylu podle § 14 ZoA, konstatoval žalovaný: *„Správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Jmenovaný je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou osobou. Žadatel uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal kvůli svému špatnému zdravotnímu stavu. Konkrétně sdělil, že trpí hypertenzí, hemeroidy a bolestmi zad. Na vysoký tlak má předepsány léky. Chtěl by se zde v ČR vyléčit. Žadatel uvedl, že ve Vietnamu nemá žádné zázemí. Správní orgán konstatuje, že hypertenze, hemeroidy a bolesti zad jsou běžnými onemocněními, které při dodržování stanovené medikace nijak závažným či omezujícím způsobem nesnižují kvalitu běžného života postižené osoby. Hypertenze, hemeroidy či bolesti zad tedy nejsou onemocněními, které by bylo možno podřadit nemocem vyžadujícím posouzení stran důvodů zvláštního zřetele hodných, neboť se nejedná o onemocnění bezprostředně ohrožující pacientův život. Správní orgán konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán po pečlivém prověření všech okolností pobytu žadatele na českém území shrnuje, že životní situaci jmenovaného nelze považovat za nikterak mimořádnou. Zvýše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Správní orgán shrnuje, že humanitární azyl rozhodně není určen ke zřízení pobytového povolení, jak se řada cizinců mylně domnívá. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění. Správní orgán konstatuje, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.“*
15. Zjištěné skutečnosti a uplatněné žalobní námitky soud posoudil podle následující právní úpravy.
16. Dle § 14 ZoA: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“*
17. Podle § 23c ZoA: *„Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5.“*
18. Dle § 2 odst. 4 správního řádu: *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

19. Podle § 3 správního řádu: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“
20. Dle § 68 odst. 3 správního řádu: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*“
21. Národní humanitární azyl upravený v § 14 ZoA je specifickou formou mezinárodní ochrany, jejímž účelem je podle rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, zajištění možností, „*aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ Pokud jde o důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 ZoA, zákonodárce zde při úpravě podmínek pro jeho udělení zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a následného správního uvážení (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS). V judikatuře správních soudů bylo již opakovaně vysloveno, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, z příslušné právní úpravy proto ani nevyplyvá veřejné subjektivní právo na jeho udělení. Udělení humanitárního azylu je tedy věcí správního uvážení příslušného správního orgánu. K tomu srov. např. již rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38. Tato skutečnost má své dopady i ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí, v nichž jde právě o udělení humanitárního azylu. Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, plyne, že (podtržení připojil soud) „*v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěr.*“
22. Žalobce se udělení humanitárního azylu dovolává s odkazem na svá onemocnění.
23. Obecně lze konstatovat, že humanitární azyl lze s odkazem na zdravotní stav žadatele udělit. Dosavadní rozhodovací praxe žalovaného potvrzovaná správními soudy však bezvýhradně vycházela z toho, že onemocnění, které dává podklad pro udělení humanitárního azylu, musí být zvlášť závažné a těžké, a to natolik, že by bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

„nehumánní“ azyl neudělit (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ale i novější ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 Azs 70/2020-103). Na tyto závěry pak navazuje recentní judikatura NSS, která kupř. dovodila, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu předloží důkazy že mu v zemi původu hrozí vážná újma, neboť by se mu tam nedostalo vhodné zdravotní péče odpovídající jeho vážnému zdravotnímu stavu, musí se Ministerstvo vnitra zabývat nejenom obecnou dostupností zdravotní péče v zemi původu, ale též tím, zda žadatel ve své konkrétní situaci bude mít ke zdravotní péči skutečně přístup (včetně např. posouzení ceny lékařské péče či vzdálenosti, kterou musí žadatel za zdravotní péči cestovat), srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Azs 42/2022-32).

24. Jde-li pak o otázku náležitého zjištění skutkového stavu věci, NSS již mnohokrát uvedl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je důkazní břemeno rozděleno mezi žadatele a správní orgán (žalovaného). Ten by si měl na základě tvrzení žadatele obstarat dostatečné množství důkazů k posouzení dané žádosti (podrobně viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS), a to zejména v maximální možné míře relevantní, resp. adresné a zároveň důvěryhodné a aktuální informace o zemi původu. Přitom požadavky na tyto informace už nevycházejí jen z judikatury Nejvyššího správního soudu založené na čl. 4 kvalifikační směrnice a čl. 10 procedurální směrnice (např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS), ale stanoví je i § 23c písm. c) ZoA, který mezi podklady rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany řadí „*přesné a aktuální informace z různých zdrojů*“ o zemi původu, a který tedy dopadá i na výlučně vnitrostátní institut humanitárního azylu, na nějž se zmiňované směrnice Evropské unie přímo nevztahují.
25. V posuzované věci se žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu se § 28 odst. 2 ZoA zabýval možností udělení mezinárodní ochrany žalobci optikou předpokladů udělení obou jejích forem, tj. jak azylu (§ 12, § 13 a § 14 ZoA), tak doplňkové ochrany (§ 14a a § 14b ZoA). Učinil tak s přihlédnutím k důvodům, pro něž žalobce o udělení mezinárodní ochrany žádal, jednak k dalším okolnostem, které ve věci zjistil, ať už od samotného žalobce, tak i z dalších zdrojů (zejména informace o politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu zpracovaná OAM). Využil tak všechny v úvahu připadající podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 23c odst. 1 písm. a), b) i c) ZoA. Závěry, které se týkají jednotlivých důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany, žalobce v žalobě nenapadá – s výjimkou jednoho.
26. Z vyjádření samotného žalobce jak ve správním řízení, tak ovšem i v podané žalobě totiž jednoznačně vyplývá, že usiloval zejména o udělení mezinárodní ochrany ve formě tzv. národního humanitárního azylu podle § 14 ZoA s odkazem na svá onemocnění, mezi nimiž jmenoval hypertenzi, hemeroidy a bolest zad. Z těchto onemocnění či příznaků žalobce prokázal lékařským nálezem z vyšetření v ZZC Balková fakt, že skutečně užívá medikaci na hypertenzi. Tvrzené onemocnění hemeroidy ani bolesti zad nejsou ničím podloženy.
27. Soud však zcela souzní se žalovaným, pokud ten dospěl k závěru, že tato onemocnění, bez ohledu na míru jejich prokázání, nemohou být důvodem pro udělení národního humanitárního azylu. Jedná se tu o onemocnění zcela běžná, nemající zásadní vliv na kvalitu života jedince, který jimi trpí. V případě hypertenze je jistě namístě užívání medikace, tu však žalobce má a ve správním řízení nebylo zjištěno, že by mu potřebná péče nemohla být poskytována i ve Vietnamu. Z ničeho, co vyšlo najevo v průběhu správního řízení, pak neplyne, že by žalobci hrozila azylově relevantní újma či její

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nebezpečí v souvislosti s těmito onemocněními v případě jeho návratu do Vietnamu. V tomto směru tedy soud neshledal jakékoli pochybení na straně žalovaného, neboť ten řádně zjistil skutkový stav věci a logicky z něj vyvodil případné a racionálně odůvodněné závěry.

28. Tvrdí-li pak žalobce, že je po 16 letech v ČR již zvyklý na zdejší prostředí a společnost, a proto by zde chtěl nadále zůstat, jedná se o lidsky naprosto pochopitelné vyjádření. Nicméně ani to nemůže založit azylově relevantní důvod, což žalobci řádně vysvětlil již žalovaný. Fakt, že žalobce nebyl na území ČR trestán ani přestupkově projednáván, v této souvislosti nehraje vůbec žádnou roli. Soud přisvědčuje žalovanému, že z tohoto pohledu je patrné, že žalobce se snaží nahradit své neexistující pobytové oprávnění na území ČR, resp. bránit se iminentně hrozícímu správnímu vyhoštění poskytnutím mezinárodní ochrany, což je nepřípustné (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2019, č. j. 8 Azs 283/2018-35). Žalobce jistě není vyloučen z možnosti zajistit si příslušné pobytové oprávnění v ČR, bude tak však muset učinit v rámci některé procedury upravené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Této povinnosti se nelze vyhnout žádostí o mezinárodní ochranu; ZoA slouží k ochraně cizinců před konkrétními závažnými hrozbami, nikoli k obcházení běžné procedury získání pobytového oprávnění, byť snad subjektivně pocíťované jakkoli tíživě.
29. Konečně, ani žalobce tvrzené ekonomicko-sociální potíže, kterým snad může v případě svého návratu do Vietnamu čelit, nezakládají důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Podle ustálené judikatury NSS ekonomické důvody samy o sobě vůbec nejsou považovány za důvody azylově relevantní (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, či ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64). V případě žalobce tomu nemůže být jinak. Žalobce je mužem v ekonomicky produktivním věku, který netrpí žádnými onemocněními, jež by mu bránila ve výdělečné činnosti. Soud v jeho situaci nespatřuje žádný důvod, pro který by žalobce měl skončit v pozici nezaopatřené osoby.

Závěr a náklady řízení

30. Soud shledal, že žalobní bod nedostatečného zjištění skutkového stavu věci i nesprávného právního posouzení nejsou důvodné. Žalovaný ve věci postupoval zákonným způsobem, řádně zjistil skutkový stav věci a své rozhodnutí náležitě odůvodnil, a to i ve vztahu k možnosti udělit žalobci národní humanitární azyl. Jeho závěry se žalobci nepodařilo v žalobě zpochybnit.
31. Z toho důvodu soud výrokem I. tohoto rozsudku podanou žalobu coby nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zamítl.
32. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by

nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 12. září 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce